

tid er mærved at stifte sig paa Spidsen. — Der er tillige her fremkommet en Betragtning, som i høi Grad skulde gjøre mig betænkelig ved yderligere at fremme dette Lovforslag. Det var denne store Omhu for de stakkels smaa Parcellister, der skulde rammes saa haardt af denne Lov. Jeg tilstaaer, at jeg meget godt tror, at man har denne Omhu for Parcellisterne; men jeg tror ikke, at de Skillinger, som disse kunne komme til at øde i høi Grad ville kunne sætte Medlidenheden i Bevægelse. Det synes mig, at de 30—40 Tdr. Byg, som man kunde komme til at tage af de større Sødegaardseiere, meget mere kunde rykke Indvoldene paa dem, der have et saa varmtfølende Hjerte for de Smaa, men, som jeg dog fornemmelig synes at have mærket i Sørvæleghed have den største Interesse for de Store, thi dette unnaadelige Indgreb i Eiendomsretten, som her omtales, er vist Noget, man ikke saa gjerne vilde have reist og netop gjort saa stort Væsen af med Hensyn til en Ydelse af f. Ex. en Mark om Aaret af Smaa-folk. Jeg kan ikke det gjøre mig fortrolig dermed; jeg tror, at det meget snarere der de store Besiddere, man har været om over, end de smaa Parcellister, men dette skal ikke affvække mig fra at gaa videre med Loven; thi hvad der er retfærdigt, maa have sin Gang, hvad enten det træffer Store eller Smaa, det er min Mening. Det forekommer mig virkelig, at det der fremkom fra det ærede Medlem, havde et meget mere høitideligt Præg, end et stort Indhold i ethvert Fald havde det ikke noget nyt Indhold; thi det er aabenbart, at den, der vil gjennemløse de Forhandlinger, hvortil jeg henviste, der vil finde det Selvfamme; men jeg vil kun sige, at Noget af det, der fremkom ifjor, var om muligt lidt mere stærkt og høvt end det, der fremkom igjennem denne mere lærde Underfølgelse, som det ærede Medlem fremsatte. Den ærede Miniiter gjentog ligeledes i Dag, hvad han ifjor havde sagt, og derfor skal jeg ikke videre opholde mig derved; men han omtalte tillige et enkelt Punkt, hvor han sagde, at de Recognitioner, Staten havde taget med, maatte man i ethvert Fald anerkjende for at være en reel Ret. Hvad nu dette Spørgsmaal angaar, saa er det ganske vist, at der ogsaa efter min Mening kan være nogen Tvivl herom; men jeg har netop opstillet det, fordi det var en Rendsgjerning, at Forholdet var ordnet ved flere Eiendomme, og da maatte man paany tage under Overveelse, om ikke de forandrede Forhold med Hensyn til Præsteres Lønning kunde bevirke, at det kunde være rigtig ogsaa at gjøre nogen Forandring ved dem; dette skal jeg nu imidlertid i ethvert Fald ikke videre gaa ind paa. Jeg gjør den Indvømmelse til den ærede Indenrigsminister, at der kan siges Noget derfor, og at jeg ikke selv har været blind derfor, men jeg har taget det med, fordi jeg ikke vilde lade mig sige, at jeg havde overset, at Forholdet paa flere Steder allerede havde fundet en Slags Afgjørelse.

Jeg veed nu ikke, om det ærede Thing skulde være blevet omvendt — ja, det er sandt, der er mange Medlemmer, som ere nye, som ikke vare tilstede ifjor og deltog i Afstemningen — men jeg tillader mig at tro, at de ærede Medlemmer, der ifjor stemte for Forslagets videre Fremme, ville, for at man kan faae en Bedømmelse af hele den Række, der ligger deri ogsaa i Mar, give det deres Stemmer; jeg nævner det Naab, at de ikke ere blevne omvendte ved det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds. Spørgsmaal om andre Erstatninger end den, jeg har nævnt, fremkom ogsaa — jeg erindrer ikke, om det var ifjor, eller om det maaste var Aaret forud — fra de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Solm) og Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) samt fra en Mand, der nu ikke mere er iblandt os, men som dengang repræsenterede Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds. Disse Medlemmer reiste Spørgsmaal i saa Henseende; men ihvorvel jeg er absolut derimod, saa er det jo et Spørgsmaal, der kan komme under Forhandling, saafremt Lovforslaget gaar til et Udvalg, og jeg tvivler ikke om, at der blandt Udvalgets Medlemmer absolut vil findes nogle, der ere af den nævnte Anskuelse; men lad saa det Hele blive prøvet, og lad os saa derefter se, hvorledes Thinget vil stille sig til Forslag, som i den Henseende maatte fremkomme. Jeg vil altsaa tillade mig at anbefale det ærede Thing at lade denne Sag gaa videre.

Aufsjør: Jeg var rigtig nok ikke personlig tilstede ved den Forhandling, der ifjor og iforffor fandt Sted her om denne Sag, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at jeg var aandelig tilstede derved og stemte af alle Kræfter Nei til Forslaget; det Samme skal jeg gjøre i Mar. Det ærede Medlems Lovforslag har gjort det samme Indtryk paa mig, som f. Ex. et Forslag om, at de, der vare skaldede, eller at de, der havde en Eiendom med en blaa Port eller noget Saadant, skulde betale en vis Stat. Naar man fremdrager en vis Slags Eiendomme og hester en ny Besætning paa dem, bliver det en Konfiskation, og der er den uhyre Fare derved, at den nuværende Besidder ikke blot kommer til at udrede den i hans Besiddelsestid faldende Skat, men ogsaa en Stat i Kapital. Disse Eiendomme have saa længe været i Besiddelse af Liendefrihed, at Besidderne have kjøbt dem med den til dem knyttede Ret, og naar man altsaa nu vilde lægge en saadan Erstatningsstat paa dem, vilde man konfiskere en Del af deres Eiendom. I Dvrigt skal jeg ikke videre indlade mig paa Lovforslaget, men siden et andet Medlem (D. Hansen) har givet den ærede Forslagsstiller et Bidrag til Forbedring i Lovforslaget, vil jeg tillade mig at spørge ham, om han har gjort sig det klart, hvad den Præmie, som han sætter i §§ 2 og 3, betyder? Veed det ærede